

Dania Chira Pantea • Viggo Elias Pantea
Ioana Palicica

COLȚ CU STELELOR

*cu o postfață de
Șerban Foarță*

B R U M A R

Colț cu Stelelor e o carte care s-a scris singură, de-a lungul a șapte ani, notând spontan tot ceea ce mi s-a părut amuzant, inedit sau chiar genial din ceea ce au spus copiii. Sunt texte pe care le-am grupat, tematic, în opt capitole (8, un infinit în picioare, vorba lui Viggo!) păstrând ordinea lor cronologică.

Inițial, titlul cărții a fost *Balaurul cu trei capete*, sintagmă sub care ne identificăm, de o vreme, copiii și cu mine. Am ales, într-un final, titlul de față, atât datorită caracterului său poetic-metaforic, cât și faptului că indică, voalat, adresa fizică unde ființează și habitează Balaurul.

Toate ilustrațiile cărții îi aparțin Daniei, care s-a exprimat, întotdeauna, cu mare ușurință prin desen. Selecția lucrărilor îmi aparține și e realizată nu neapărat după criteriile estetice, ci din perspectiva capacității lor de a susține și a ilustra textele. Sunt desene strânse, și ele, în timp, de când Dania avea trei ani, până acum, la zece, când e în clasa a patra.

Scrisul de pe copertă e al lui Viggo, care e în clasa întâi și abia acum învață să scrie.

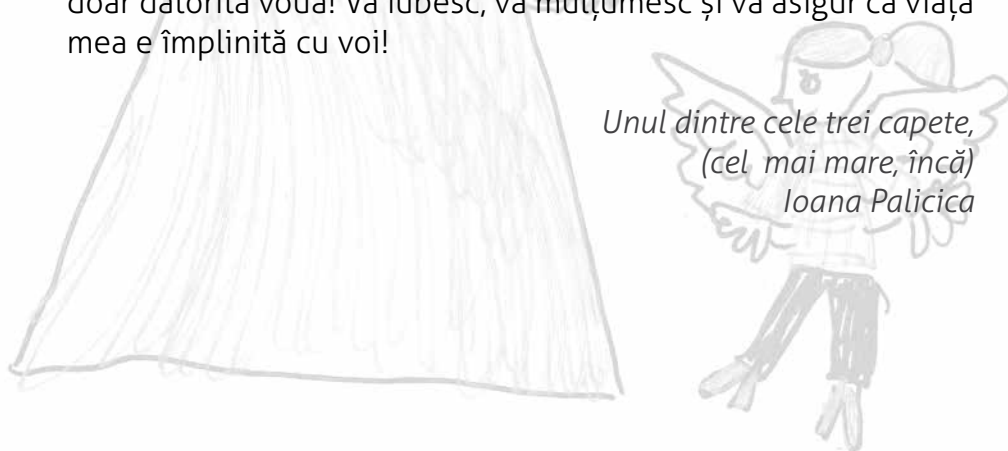
Am intenționat, pentru Dania, care e stângace, să tipăresc cartea cu deschidere de la dreapta la stânga, așa cum folosea ea toate caietele de desen, mirându-se, de ce dacă există stilouri pentru stângaci nu există și caiete și cărți?! Asta cu atât mai mult cu cât și Viggo părea, la început, stângaci. Dar a urmat, pentru el, o perioadă în care își folosea ambele mâini și se prezenta tuturor „Sunt Viggo și sunt ambidextru”. Apoi, a părut doar nehotărât. Acum e, clar, dreptaci. Așa că am ales, totuși, pentru carte, formatul normal, ca să nu bulversăm cititorul.

Mi-am impus ca dată limită a finalizării proiectului, Crăciunul lui 2019, când copiii mei au primit, sub brad, câte un exemplar din cartea la care au devenit, fără să știe, autori.

Pentru că *Balaurul cu trei capete* crede în magie!

Și pentru că această carte, înafară de voi doi, Dania și Viggo, e cea mai frumoasă întâmplare, de până acum, a Balaurului! Și asta doar datorită vouă! Vă iubesc, vă mulțumesc și vă asigur că viața mea e împlinită cu voi!

*Unul dintre cele trei capete,
(cel mai mare, încă)
Ioana Palicica*

CUPRINS

Home sweet home	9
Iubirea, bibelou de porțelan, sau un câine venit din iad?	33
Oglindă, oglinjoară sau despre cum ne / se văd copiii	41
Din logica imbatabilă a copiilor	67
Cel mai frumos la școală îi vacanța	91
It's the most beautiful time of the year	103
On the road	111
Cinci povești (file de jurnal)	121
Șerban Foarță Postfață pentru oameni mari	131

Viggo, supărat (probabil) că pisica i-a decolorat, rozându-i, piciorul celui mai recent dintre roboți, se duce glonț la litieră și, răzbunător, face pișu acolo. Dania apare val-vârtej peste mine și, șocată, îmi povestește totul dintr-o răsuflare. Apoi, cu mâna în șold, conchide:

– Și acum, vino urgent să strângi, că eu după copilul tău nu curăț!

(28 Martie 2018, aproape 8 ani)

Dania sparge, din greșeală, o carafă pentru vin. Însăpăimântată, vine și îmi mărturisește. Îi spun că îmi pare rău de carafă, dar, ca să o liniștesc, o felicit că a avut curajul să recunoască și îi spun că sunt mândră de ea că și-a asumat vina. Mă întorc apoi înspre Viggo și îl rog să ia exemplu. El, cu ochii măriți, intră rapid în acțiune:

– Ok, ce vrei să sparg?

(30 Martie, 2017, 5 ani și o lună)

Fac ordine la Viggo în cameră.

– Viggo, uite câte jucării ai! Și pe multe nici nu le-ai mai atins de ceva vreme. Poate că-i cazul să mai dăm și noi din ele.

– Sunt prea mic ca să mă despart de ceva!

(27 Iunie 2017, 5 ani și 4 luni)

Citesc la mine în dormitor, iar copiii se joacă prin casă de-a v-ați ascunselea. La un moment dat, apare Viggo fugind și intră sub pat, în așa fel încât partea inferioară a picioarelor îi rămâne la vedere. Vine Dania să-l caute și, râzând, îi zice:

– Fii și tu mai subtil!

– Mai subtil de atât ar însemna să dispar de tot!, îi răspunde, cu vocea lui gravă, de sub pat...

(17 Ianuarie 2019, 6 ani și 11 luni)

Venim acasă încărcăți de flori.

– Unde să le punem?, le cer eu copiilor părerea, deși plănuisem să le distribuim prin toate camerele.

– Eu propun să le lăsăm pe masa din bucătărie, zice Dania!

– Iar eu propun să le ducem pe toate în baia mamei, că acolo miroase cel mai urât, zice și Viggo...

(7 Martie 2019, 7 ani și o lună)

Postfață pentru oameni mari

Scria, pe vremuri, Lucian Blaga, într-o culegere de aforisme intitulată *Discobolul*, că „a filozofa înseamnă [...] să răspunzi cu mijloace supermature la întrebările pe care și le pun copiii.”

Copilul (se) întreabă, bunăoară, că de ce-l cheamă cum îl cheamă: Viggo, în cazul nostru, nu Chiril. Mic *raisonneur* și veritabil macho, se privește, narcisiac-emfatic, în oglindă, cu mâinile în buzunare, și (la 6 ani trecute fix!) combate ferm intenția mamei lui de a-și fi dorit un fiu Chiril. „Cum voiai tu să-mi dai mie numele Chiril? Eu nu am mutră de Chiril! Eu am mutră numai de Viggo!”.

Ceea ce pare, însă, o copilărie e o problemă filosofică serioasă, pe care și-o pune, între alții, Platon, într-un faimos dialog, *Cratylus*. Dialogul este unul de ordin onomastic, referindu-se la „dreapta potrivire a numelor” (de orice speță). Unul dintre protagoniști, anume Hermogenes, nu e de-acord cu personajul eponim, Cratylus, cum că „un lucru are numele pe care-l are, nu prin consensul unui grup de inși, ci pentru că există,-n chip firesc, o dreaptă potrivire a numelor, – care e una și aceeași la greci și la barbari”.

Viggo ar protesta, pesemne, cu vigoare împotriva orișicărui Hermogenes, convins că propriu-i nume e o fatalitate, adică absolutamente congruent cu propriu-i Eu, încât domnia sa nu poate fi un altul decât Viggo.

Viguros (în, cel puțin, opinii), Viggo e și foarte riguros.

Analist precoce al semnului lingvistic (care, după Saussure, e arbitrar), își pune întrebări subtile și este un despicător, ca Mallarmé, al firului de păr în patru (un „tetrapiloctomic”, îmi suflă Ioana Palicica, – mama), uimindu-se că volumul scriptic al termenului „porumbel”, de pildă, e de nu știu câte ori mai mare decât al unui ditai „cal”!

(Așijderea, poetul *După-amiezii unui Faun* era, să zicem, contrariat de faptul că, „pe lângă *ombre*, care e opac, *ténèbres* se întunecă puțin.”)

Spirit analitic și, ca atare, logic, Viggo îi lasă grațioasei lui surori lirismul, o dată cu eternul feminin, ca și cu talentul remarcabil, al acesteia din urmă la desen, – astfel încât, în cazul lui, poeticitatea, câtă este, ține de spiritul de geometrie, ca în această insolită definiție: „Azi este ieriul de mâine”!

Revenind, în fine, la „dreapta potrivire a numelui” (de Viggo!), Viggo nu ezită să recurgă la remedierea defectuoasei potriviri a numelui mamei sale: „... cu cât mă uit mai mult la tine, îmi dau seama că ai mutră de Nona! De azi începând am să-ți spun Nona!”

P. S. (I)

Într-o savantă notă de subsol la *Algazy & Grummer*, inenarabilul Urmuz, făcând apel și la, să zicem, „erezia” lui Harmogenes din Atena, și la contrariu-i (mai puțin heterodox?), le face ipochimenilor proprii următoarea dilematică sugestie: „[...] sau să-și găsească fiecare alt nume, în adevăr adecvat realității lor personale, sau să se modifice ei înșiși, cât mai e timpul, ca formă și ca roluri, după singura estetică a numelor ce poartă, dacă vor să le mai păstreze...”

P. S. (II)

Ca să evit acuza că supralicitez, îl chem în ajutor pe Viggo, datorită căruia adaug, iată, un al doilea post-scriptum la *Postfață*, – unul cu cvasi-aporisme și paradoxuri de-ale lui, anume: „Buricul e ochiul burții” • „Stafidele sunt niște struguri degradați” • „Zăpada nu-i decât o apă mormăită” • „Româna e mai frumoasă [decât franceza, *n.m.*]. Și în plus o și înțelegem!” • „Sunt supărat pe mine pentru că ești supărată pe mine.” • „Mamă, eu ți-am dat cadoul în ziua în care m-am născut!” • „Dumnezeu e o fantomă bună” • „Îți mulțumesc, Dumnezeu, că l-ai inventat pe Moș Nicolae și pe Moș Crăciun!” • „De ce îl cheamă pe Isus, Isus? Pentru că e sus de tot!” • „Nu contează cum suntem, contează cum părem că suntem.” • „*Gură* muzicală am, nu ureche [*s.m.*].” • „Da, vreau papară [omletă, găigană, sau jumări de ouă, nicidecum bătăiță, *n.m.*], dar fără pa! Numai pară!” • Pandantul unui duplex e un

cifrei zero e a zeroua • Să mai adaug că „Mamă, tu puți a grație” (ca și „Îți beau mirosul”) trimit la autorul *Cărții cu jucării*, Arghezi (Dania și Viggo ai căruia se cheamă Mitzura și Baruțu). • O dramă, în fine, a solitudinii prepuberale: „Auzi, tu te-ai pupat vreodată cu cineva, pe gură? // Da. Cu singurătatea!” • *Ș.a.m.d.*, până la... cireașa de pe tort: „O singură dată e aproape niciodată!”.

Șerban Foarță

